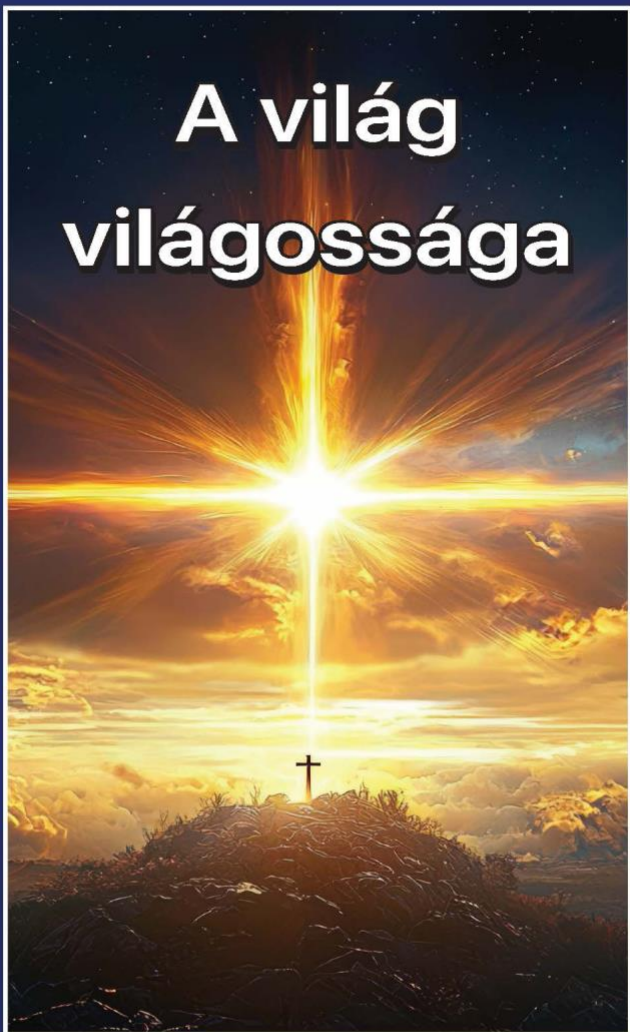

A világ világossága

A világ világossága

*„Így ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti Atyátokat, aki a mennyekben van.” **Máté 5:16***

A sötétséget a Bibliában az Istentől való elszakadás, valamint az Öröl és az emberiség iránti szándékairól való tudás hiányának szimbólumaként használják. „Isten világosság, és nincs benne sötétség egyáltalán” – írta János apostol. (1 János 1:5). Azokat, akik ismerik Istent, ahogyan Ő kinyilatkoztatja magát az Igéje által, és akik igyekeznek az Ő akaratát cselekedni, a Szentírás szerint úgy ábrázolja, hogy „a világosságban” járnak. Mindenki másról azt mondja, hogy „a sötétségben” jár. 1 János 1:6,7

Ez a szimbolikus sötétség a bűn miatt telepedett az emberiségre, mivel első szüleink voltak az eredeti bűnösök. Ők úgy döntöttek, hogy megszegik Isten törvényét, és ezzel halált hoztak magukra és minden utódjukra. Pál így írt: „Mint ahogy egy ember engedetlensége által sokan [vagyis az egész emberi nemzetség] bűnössé lettek.” (Róma 5:19). Ez azt jelenti, hogy az „sötétség” már az Éden kora óta beborítja a földet. Valóban, Dávid próféta is éjszakai élményként utal rá, amiről így írt: „A sírás egy éjszakára tarthat”, majd hozzáfűzte a megnyugtató ígéretet: „Reggelre öröm jön.” Zsoltárok 30:5

Ezen a hosszú és komor éjszaka alatt, amikor az emberek többsége Isten és remény nélkül élt, Istennek

voltak tanúi a földön, akik akár Isten rájuk nehezedő keze által, akár róla szóló saját hűséges bizonyágtételük révén olyanok voltak, mint a fény a sötétben. Ezek a tanúk soha nem győzték meg jelentős számú embert az Istennel kapcsolatos igazságról, de gyakran útmutatóként szolgáltak azok számára, akik komolyan törekedtek arra, hogy megtalálják és szolgálják Istent. Apostolok Cselekedetei 17:27

Visszatérve az özönvíz idejére, azt látjuk, hogy Noé a Mindenható Isten, a Teremtő tanúja volt. Péter apostol arról tájékoztat minket, hogy Noé „az igazság hirdetője” volt. (2 Péter 2:5). Nem reformálta meg kora világát, de fény volt abban a világban, mert tanúskodott Istenről és Isten céljáról a közelgő özönvízzel kapcsolatban. Noé Isten és az igazságosság melletti kiállását az özönvíz eljövetele igazolta.

Jézus első eljövételét megelőző összes évszázad során Isten csodálatos módon bizonyította megőrző erejét tanúi életében, és ez hozzájárult ahhoz, hogy tanúságtételük hatékonysága fokozódjon. Ézsaiás prófétán keresztül az Úr megígérte: „Nincs olyan fegyver, amely ellened készülne, és sikerrel járna”, és ez szó szerint igaz volt minden hűséges tanújára azokban az ősi időkben. Ézsaiás 54:17

József ellenségei rabszolgaként eladták őt Egyiptomba, de Isten csodálatos gondviselése révén ő lett Egyiptom uralkodója és népe megmentője. Milyen csodálatosan bizonyította ez József Istenének hatalmát és dicsőségét! Nincs feljegyzés arról, hogy

József valaha is hosszú prédikációt tartott volna Istenről. A „” hitben élt élete, valamint az alkalmanként elhangzó „időszerű szavak”, amelyekkel hitét hirdette, sokkal beszédesebbek voltak, mint bármilyen beszéd, amit mondhatott volna, különösen mivel Isten nyíltan igazolta hitét és megjutalmazta hűségét.

Később, amikor Egyiptomban olyan fáraó került hatalomra, aki nem ismerte Józsefet, az izraelitákat – akik akkor már abban az országban éltek, és számuk jelentősen megnőtt – rabszolgákká tették. Az Úr gondviselése révén Mózeset emelte fel, hogy megszabadítsa őket. Isten neve és dicsősége forgott kockán, amikor Mózes és Áron a fáraó elé járultak, hogy követeljék az izraeliták szabadon bocsátását.

Mózes önmagában tehetetlen volt az Úr népével kapcsolatos tervének megvalósítására, de hűségesen az Úr oldalán állt, és az Úr nevében követelte az izraeliták kiszabadítását. Ismerjük az eredményt. Csapás követte csapást az egyiptomiakra, végül pedig az elsőszülöttek halála. Ekkor a király megkövetelte, hogy a zsidók hagyják el az országot, amit meg is tettek.

A fáraó azonban meggondolta magát, és hadseregét küldte az izraeliták visszaszállítására. Az Úr ismét közbeavatkozott: átjárót nyitott népének a Vörös-tengeren, és hagyta, hogy a vizek bezáruljanak az egyiptomi sereg körül, amikor azok megpróbálták őket követni. Ekkor hallatszott az a fenséges szabadulási ének: „Énekelek az Úrnak, mert dicsőségesen diadalmaskodott: a lovat és lovasát a tengerbe vetette.

Az Úr az én erőm és énekem, és ő lett az én megváltásom.” Mózes II. könyve 15:1–2

Ez a ragyogó bizonyosság Isten képességéről, hogy harcoljon népéért és megszabadítsa őket, nem hatott az izraelitákra annyira, hogy teljes bizalmukat belé helyezték, és továbbmenjenek, hogy birtokba vegyék az Ígéret Földjét. Elutasították a két hűséges kém, Káleb és Józsué jelentését, és ellene szavaztak annak, hogy megpróbálják kiűzni a kánaánitákat a földről. Emiatt Isten megengedte, hogy negyven évig vándoroljanak a pusztában.

Isten azonban csodálatos módon gondoskodott róluk. Mannát adott nekik az égből, és víz tört elő egy sziklából, hogy felfrissüljenek. Sátrat biztosított számukra az istentisztelet központjaként. Ez idő alatt, ahogy Mózes emlékeztette az izraelitákat: „Mert e negyven év alatt ruháitok nem kopottak el, és lábaitokon nem keletkezett hólyag, sem nem duzzadtak fel.” (Mózes V. könyve 8:4). Mózes tudta, hogy az Úr gondoskodott népéről a pusztai vándorlásuk során, de attól tartott, hogy elfelejtik ezt, ezért emlékeztette őket arra, hogy Isten volt az, aki „átvezetett titeket a hatalmas és félelmetes pusztán, azon a szomjas és víz nélküli földön, ahol mérges kígyók és skorpiók éltek. Ő hozott nektek vizet a kemény sziklából.” Mózes V. könyve 8:15

Az Úr tette mindezt Izráélért, és így – az Ő velük való bánásmódján keresztül, valamint saját hitetlenségük ellenére is – őket használta tanúiként. Ez továbbra is így maradt, amikor Józsué vezetése alatt, egy újabb

csodával lehetővé tette számukra, hogy átkeljenek a Jordán folyón, és birtokba vegyék az Ígéret Földjét.

Omladozó falak

Amint beléptek Kánaánba, az izraeliták azonnal szembesültek a megerősített és fallal körülvett Jerikó városával. A föld birtokba vételében nem lehetett előrelépni, amíg ezt a várost meg nem hódították, de saját bölcsességükkel és erejükkel erre képtelenek voltak. Ekkor, amikor „Józsué Jerikó közelében járt, felnézett, és látta, hogy egy férfi áll előtte, kezében kihúzott karddal. Józsué odament hozzá, és megkérdezte: »A mi oldalunkon állsz, vagy az ellenségeinkén?«” Józsué 5:13–15

A kardot tartó férfi úgy mutatkozott be, mint az „Úr seregének parancsnoka”, az Úr angyali seregeinek vezére. Az Úr hírnökeként ez a „férfi” felvázolta Józsuénak a Jerikó elfoglalásához szükséges stratégiát. Józsué követte ezeket az utasításokat, és a város falai összeomlottak előttük. „Így az Úr Józsuéval volt, és hírneve elterjedt az egész országban.” Józsué 6:27

Egy másik kiemelkedő győzelem, amely dicsőséget hozott az Úrnak, az volt, amikor Gedeon háromszáz fős kis csapatával legyőzte a midianitákat. Ismét az Úr aratta a győzelmet. Amikor Gedeon háromszáz embere, vezetőjük utasításait követve, összetörte a cserépedényeket, hogy fáklyáik fénye ragyogjon a sötétben, és trombitáltak, valamint kiáltottak: „Az Úr és Gedeon kardja!”, „az Úr minden ember kardját társai

ellen fordította, méghozzá az egész [midianita] seregben; és a sereg elmenekült.” Bírák 7:20–22

Jehova az Isten

Isten Illés prófétán keresztül is rendkívül kiemelkedő módon nyilvánította meg dicsőségét. Izráel Áháb király feleségének, Izebelnek a befolyása alatt a Baál bálványimádásába sodródott. Az Úr utasítására Illés elrendezte, hogy a Kármel-hegyen próbát hajtsanak végre, hogy kiderüljön, vajon Jehova vagy Baál az igazi és élő Isten. Megállapodtak abban, hogy az lesz az igazi Isten, aki tüzet hoz le az égből, és elégeti a neki feláldozott áldozatot.

Aznap hatalmas tömeg gyűlt össze a Kármel-hegyen és környékén. Illés ragaszkodott ahhoz, hogy a Baál papjai mutassák be először a bemutatójukat, amit meg is tettek, de nem értek el eredményt. Egész nap gyötrődtek és kiáltottak Baálhoz, de Baál nem válaszolt. Illés gúnyolódva így szólt hozzájuk: „Kiáltsatok hangosabban! Bizonyára isten ő! Talán mély gondolatokba merült, vagy elfoglalt, vagy úton van. Talán alszik, és fel kell ébreszteni.” 1 Királyok 18:27

Bál papjai tovább folytatták fájdalmas kiáltásaikat istenükhöz az „esti áldozat” idejéig. Ekkor Illés meghívta a népet, hogy jöjjenek közelebb, és nézzék meg a próbát, amelyet végrehajítani készül. Felállított egy oltárt, és áldozatot helyezett rá. Majd – hogy bebizonyítsa, nincs szó semmiféle csalásról – árkot ásott az oltár körül, és megtöltötte vízzel, így az oltárt

és az áldozatot is vízzel áztatta el. Ezután Illés így imádkozott:

„Uram, Ábrahám, Izsák és Izráel Istene, hadd derüljön ki ma, hogy te vagy az Isten Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem. Hallgass meg, Uram, válaszolj nekem, hogy ez a nép megismerje, hogy te, Uram, vagy az Isten, és hogy visszafordítod a szívüket.” 1 Királyok 18:36,37

Válaszul erre a szónoki imára, amelyben arra kérte Istent, hogy igazolja meg a saját nevét a népe előtt, tűz szállt alá, és elemésztette az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizesárokból lévő vizet. Amikor az egész nép ezt meglátta, arccal a földre borultak, és így szóltak: „Az Úr, ő az Isten; az Úr, ő az Isten.” 1 Királyok 18:38,39

Az asszír sereg megsemmisülése

Hizkija király uralkodása alatt Sennakérib, AsszírIA királya, egy agresszív hadjárat során követelte, hogy Jeruzsálemet adják át neki. Küldöttet küldött Hizkijához, hogy kérje a megadást, de a követelést nem teljesítették. A küldöttet újra elküldték a következő üzenettel:

„Ne hagyd, hogy az isten, akire támaszkodsz, megtévesztsen azzal, hogy azt mondja: Jeruzsálemet nem adják át az asszír király kezébe. Bizonyára hallottad, mit tettek az asszír királyok az összes országgal: teljesen elpusztították őket. És te megmenekülsz-e? Megmentették-e azok az istenek a népeket, akiket elődeim elpusztítottak – a gozani, a

harráni, a rezefi istenek, valamint az Éden népe, akik Tel-Assárban laktak? Hol van Hamát királya vagy Arpad királya? Hol vannak Lair, Sefarvaim, Hena és Ivva királyai?” 2 Királyok 19:10–13

Ez közvetlen kihívás volt Izráel Istenének arra a képességére, hogy meghiúsítsa Sennacherib tervét, miszerint elfoglalja -t és rabszolgává tegye Jeruzsálemet. Ézsaiás próféta tanácsára Hiskia király buzgón imádkozott Istenhez, mondván:

„Ó, Izráel Istene, aki a kerubok között trónolsz, egyedül te vagy az Isten a föld minden királysága felett. ... Uram, hallgasd meg azokat a szavakat, amelyeket Sennacherib küldött, hogy kigúnyolja az élő Istent. Igaz, Uram, hogy az asszír királyok elpusztították ezeket a népeket és földjeiket. Istenüket a tűzbe vetették és megsemmisítették őket, mert azok nem istenek voltak, hanem csak fa és kő, emberi kezek által formált tárgyak. Most pedig, Uram, Istenünk, szabadíts meg minket az ő kezéből, hogy a föld minden királysága megismerje, hogy egyedül te, Uram, vagy az Isten.” 2 Királyok 19:15–19

Az Úr a próféta Ézsaiáson keresztül válaszolt erre az imára, biztosítva a prófétát és a királyt arról, hogy valóban meg fogja védeni Jeruzsálemet, „az én kedvemért és szolgám, Dávid kedvéért”. Tovább olvashatjuk: „Azon az éjszakán kiment az Úr angyala, és 185 000 embert megölt az asszírok táborában; és amikor reggel korán felkeltek, íme, mindnyájan holttestek voltak. Így hát Sennakérib, Asszíria királya, elvonult. Visszatért Ninivébe, és ott maradt.” 2 Királyok 19:20,34-36

Isten dicsősége Babilonban

Mivel a választott népe nem maradt hűséges hozzá, az Úr megengedte, hogy fogságba vigyék őket Babilonba. Közöttük azonban volt néhány hűséges ember, akiket – mint egyéneket – tanúiként használt fel a fogság ideje alatt. Közülük kiemelkedtek Dániel, valamint három fiatal barátja, Hanánia, Misael és Azária. Az „eunuchok fejedelme”, akinek először szolgáltak, nevüket Belteszassarra, Sádrakra, Mésákra és Abednegóra változtatta. Dániel 1:6,7

Dániel először akkor tűnt ki a király előtt, amikor az Úr segítségével képes volt felidézni Nebukadneccar álmát és értelmezni annak jelentését, miután a „varázslók, csillagászok, jósok és káldeusok” kísérletei kudarcot vallottak. Ez rendkívül hatékony tanúságtétel volt Istenről, ami arra készítette a királyt, hogy Dánielnek így valljon: „Bizony, a te Istened az istenek Istene, a királyok Ura és a titkok kinyilatkoztatója, mert te képes voltál ezt a titkot feltárni.” Dániel 2:47

Dánielt ezután kinevezték Babilon egész tartományának kormányzójává, „és a babiloni bölcsek felett álló kormányzók vezetőjévé”. Dániel viszont eszébe jutottak három fiatal barátai, és kérte, hogy nevezzék ki őket segédeinek. Ezt a kérést teljesítették.

Nebukadneccar azonban hamarosan megfélekezett arról, amit Dániel Istenéről vallott, miszerint ő az „istenek Istene és a királyok Ura”. Azt akarta, hogy őt ismerjék el legfőbb uralkodóként, és hogy az országban az ő isteneinek imádják. Hatalmas szobrot állíttatott fel, amely szimbolizálta polgári uralkodói

hatalmát, valamint azt a jogát, hogy megkövetelje a néptől isteneinek imádását. Elrendelte, hogy a birodalom minden tisztviselője egy megadott jelre térdet hajtson, és imádjá ezt a szobrot. Akik megtagadták az engedelmességet, azokat tűzkemencébe kellett vetni. Úgy tűnik, Dániel – mivel „a király kapujában ült” – mentesült e parancs alól.

Három barátja azonban nem. Az ellenségek, akik irigyelték a Zsidókhoz írt levélben kijelölt tisztséget, bejelentették, hogy nem engedelmeskedtek a király parancsának, miszerint le kell borulniuk az arany szobor előtt. Nebukadneccar dühében magához hívatta a három zsidót, és követelte, hogy mondják meg, igaz-e a jelentés. Ők biztosították róla, hogy igen. Ekkor a király jelezte, hogy hajlandó még egy esélyt adni nekik, de egyértelművé tette, hogy ha továbbra is ellenszegülnek a rendeletének, biztosan a tüzes kemencébe vetik őket. Ekkor Sádrak, Mésák és Abed-Nego így válaszoltak a királynak:

„Nebukadneccar király, ebben az ügyben nem kell magunkat védenünk előtted. Ha a lángoló kemencébe vetnek minket, az Isten, akit szolgálunk, képes megmenteni minket onnan, és meg is fog menteni minket Felséged kezéből. De ha nem is teszi meg, azt szeretnénk, hogy tudd, Felséged, hogy nem fogjuk szolgálni az isteneidet, és nem fogjuk imádni az arany szobrot, amelyet felállítottál.” Dániel 3:16–18

Mindannyian emlékszünk a kimenetelre. A három zsidót a tüzes kemencébe vetették, amelyben a tűz olyan hevesen égett, hogy a király szolgálói, akik beledobták őket, belélegezték a lángokat és

meghaltak. A három zsidót azonban isteni erő védte meg.

Ekkor a király – aki valószínűleg kissé bizonytalan volt abban, hogy bölcsen cselekedett-e vagy sem – miután a lángok kissé alábbhagytak, belesett a tűzkemencébe, és felfedezte, hogy nemcsak a három zsidó él, hanem velük van egy negyedik személy is, „mint az Isten Fia”. (Dániel 3:25). Csak a kötelek égtek el, amelyekkel megkötözték őket, és emiatt a király látta őket a tűzben járkálni. Ekkor kihozta őket a lángok közül, és így szólt:

„Áldott legyen Sádruk, Mésak és Abed-Nego Istene, aki elküldte angyalát, és megmentette azokat a szolgáit, akik bíztak benne, és megsértették a király parancsát, és feláldozták testüket, hogy ne szolgáljanak és ne imádjanak más istent, csak a saját Istenüket. Ezért rendeletet hozok, hogy minden nép, nemzet és nyelv, amely bármi rosszat mond Sádruk, Mésak és Abed-Nego Istenéről, darabokra lesz vágva, és házaik trágyadombmá válnak; mert nincs más Isten, aki ilyen módon meg tudna menteni.” Dániel 3:28,29

Folytathatnánk ezeknek a izgalmas eseményeknek a felidézését, amelyekben az Úr nemcsak Izráel, hanem gyakran a környező nemzetek szemében is dicsőséget szerzett magának azzal, ahogyan csodálatos módon harcolt népéért, és megmentette hűségese szolgáit. Ők a Mindenható Isten tanúi voltak, nem annyira azért, mert elmagyarázták az Ő dicsőséges tulajdonságait az embereknek, hanem azért, mert Ő kegyelmét

nyilvánította ki irántuk a hozzá való rendíthetetlen hűségük miatt.

„Ti vagytok az én tanúim”

Isten maga nagyon világosan és szépen foglalja össze számunkra ezt a nézőpontot, amikor így szól:

„Így szól az Úr, aki téged teremtett, Jákób, és aki téged formált, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, a nevemre hívtalak; az enyém vagy . Amikor átmész a vizeken [mint a Vörös-tenger átkelésekor], veled leszek; és a folyókon [mint a Jordán átkelésekor] sem sodornak el téged; amikor a tűzön átmész, nem égsz meg, és a láng sem gyullad meg rajtad. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráel Szentje, a te Megváltód: Egyiptomot adtam váltságul érted, Etiópiát és Sebát helyetted.”
 „Én, én vagyok az Úr; és rajtam kívül nincs más Megváltó. Én hirdettem, én mentettem meg, és én mutattam meg, amikor nem volt köztetek idegen isten: ezért ti vagytok a tanúim – mondja az Úr –, hogy én vagyok az Isten.” Ézsaiás 43:1–3, 11, 12

Ezen a kinyilatkoztató fejezet közbülső verseiben az Úr jelzi, hogy jövőbeli cselekedetei Izráel népével szemben szintén tanúskodni fognak dicsőségéről. A 6. és 7. vers így szól: „Azt mondom az északnak: Add át! A délinek: Ne tartsa vissza! Hozzátok el fiaimat messziről, leányaimat a föld végéről; mindazt, akit az én nevemre hívnak; mert az én dicsőségemre teremtettem őt, én formáltam őt, igen, én alkottam őt.”

Ez nyilvánvalóan utalás a szétszóródott Izráel újbóli összegyűjtésére, amint az jelenleg is megvalósul.

Számos prófécia mutatja, hogy ez a jelen korszak végén fog bekövetkezni. Megerősítésképpen idézzünk egyet ezek közül:

„Íme, eljönnek azok a napok – mondja az Úr –, amikor már nem azt fogják mondani: »Él az Úr, aki kihozta Izráel fiait Egyiptom földjéről!«, hanem: »Él az Úr, aki kihozta Izráel fiait az északi földről és minden olyan földről, ahová elűzte őket ; és visszahozom őket a földjükre, amelyet atyáiknak adtam.« Íme, sok halászt küldök értük – mondja az Úr –, és azok kifogják őket; utána pedig sok vadászt küldök értük, és azok levadászák őket.” Jeremiás 16:14–16

Az a tény, hogy az elmúlt század során Ábrahám természetes leszármazottainak sokasága hitetlenségben tért vissza az Ígéret Földjére – nem Isten iránti szeretetük, hanem a nemzeti függetlenség iránti vágyuk vezérelte őket –, nem cáfolja e csodálatos próféciák beteljesülésének kezdetét. Meg kell jegyezni, hogy ezt a nemzetek közül való kivonulást Mózes II. könyve szerint az egyiptomi kivonuláshoz hasonlítják. Akkor a motiváció a rabszolgaságból való menekülés volt, és hitetlenségük, valamint Istenük elleni lázadásuk miatt kellett negyven évig a pusztában vándorolniuk.

Hogy hitetlenségben fogjuk látni őket újra összegyűlni, azt egyértelműen jelzi az Ezékiel 20:33–37-ben szereplő prófécia, amely így szól:

„Életemre, mondja az Úr Isten, bizony hatalmas kézzel, kinyújtott karral és kiáradó haraggal fogok uralkodni felettetek: és kihozlak titeket a népek közül,

és összegyűjtelek titeket azokból az országokból, ahová szétszóródtatok, hatalmas kézzel, kinyújtott karral és kiáradó haraggal. És elviszlek titeket a népek pusztájába, és ott szemtől szembe fogok veletek vitatkozni. ... És átengedlek titeket a vessző alatt, és bevezetlek titeket a szövetség kötelékébe.”

Számos fontos tény jelenik meg ebben a próféciában, amely Izráel hazatéréséről és nemzetként való újjáalakulásáról szól. Az egyik az, hogy Isten „haragjában” uralkodik felettük ennek megvalósítása érdekében. Ez a megfogalmazás nem egy Isten iránti szeretet által motivált nép önkéntes visszatérését írja le. Először „a nép pusztájába” viszik őket. Ez a kifejezés arra utal, hogy egy ideig a visszatért száműzöttek ugyanabban a zavarodottságban és hitetlenségben lesznek, mint a körülöttük lévő világ. Isten „szemtől szembe” könyörög nekik. Nem lenne szüksége könyörögni nekik, ha teljes szívükből mellette állnának, és elfogadták volna Jézust Megváltójuként.

Miután Isten büntető „pálcája” alatt kellett átmenniük, végül „a szövetség kötelékébe” kerülnek. Ez azt mutatja, hogy amikor először visszatérnek földjükre, még nincsenek szövetségi kapcsolatban Istenükkel. Jeremiás 31:31–34 arról tájékoztat minket, hogy eljön az az idő, amikor az Úr „új szövetséget köt Izráel házával és Júda házával”. Ez azonban csak akkor fog bekövetkezni, miután „a fegyelmező pálca” alá kerültek, és miután megnyílt a szemük, hogy meglássák az Úr dicsőségét.

Ezékiel próféciája a 38. és 39. fejezetekben támpontot ad arra nézve, hogy mikor fog ez bekövetkezni. Nyilvánvalóan Izráelnek még szilárdabban megalapozott és virágzóbb nemzetté kell válnia, mint jelenleg, annyira, hogy vonzza az északról és más irányokból érkező támadó hordákat, amelyek támadást indítanak ellenük. Éppen ebben a támadásban fog Isten ismét harcolni népéért, ahogyan azt a régi időkben tette.

A prófécia szerint Isten „pestis és vérrel” lép fel Izráel ellenségeinek vezetője ellen; „és áradó esőt, hatalmas jégdarabokat, tüzet és kénkövet zúdítok rá, a seregeire és a vele lévő sok népre.” Ezékiel 38:22

Ennek eredményeként a nemzetek szemei megnyílnak Isten dicsőségére. Nemcsak ez, hanem az Ezékiel 39:7 is kijelenti: „Így fogom kinyilatkoztatni szent nevemet népem, Izráel közepette; és nem hagyom, hogy többé bemocskolják szent nevemet; és a [nemzetek] meg fogják ismerni, hogy én vagyok az Úr, a Szent Izráelben.”

Így tehát, ahogyan Isten dicsőséget szerzett nevének azáltal, hogy a múltban csodálatos módon járt el Izráellel, úgy lesz ez ismét. Ily módon továbbra is az Ő tanúi lesznek, nem azért, mert szorgalmasan hirdetik jellemének erényeit, hanem azért, mert – akárcsak a múltban – Ő meg fogja védeni és megszabadítani őket, és megbocsátja vétkeiket. Ezzel összhangban az Úr továbbá kijelenti Izráelnek:

„Nem vettetek nekem illatos kálamust, sem nem árasztottátok rám áldozataitok zsírját. De bűneitekkel

terheltetek meg, és vétkeitekkel fárasztottatok. Én, éppen én vagyok az, aki saját magamért kitörlöm vétkeiteket, és többé nem emlékszem bűneitekre.”
Ézsaiás 43:24,25

Pál apostol tovább fejti ki ezt a gondolatot, amikor – előrevetítve Izráel visszatérését az Istennel való szövetségi kapcsolatba, miután „a pogányok teljes száma bejött” – így szól: „és így egész Izráel meg lesz. Ahogy meg van írva: A Megváltó Sionból jön; eltávolítja a gonzságot Jákóbtól. És ez az én szövetségem velük, amikor elveszem bűneiket. Az evangélium szempontjából ellenségeitek, de a kiválasztás szempontjából a patriarchák miatt szeretettek, mert Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok. Ahogyan ti, akik egykor engedetlenek voltatok Istennek, most kegyelmet kaptatok az ő engedetlenségük eredményeként, úgy ők is most engedetlenek lettek, hogy ők is kegyelmet kapjanak az irántatok tanúsított Isteni kegyelem eredményeként. Mert Isten mindenkit az engedetlenség alá vetett, hogy mindnyájuknak kegyelmet nyújthasson. Ó, milyen nagyok Isten gazdagsága, bölcsessége és tudása! Milyen lehetetlen számunkra megérteni döntéseit és útjait!”
Róma 11:26–33

Sok évszázadnyi türelmes várakozás után, amelynek során az Úr megfenyítette Izráelt a nemzetek között való száműzetésük alatt, visszahozza őket magához, és szövetségi kapcsolatba lép velük. Pál arról tájékoztat minket, hogy ez egyben „az életet a halálból” is jelenti. Egész Izráel, az élők és a halottak egyaránt,

ismét az Úr eszközévé válik, hogy dicsőségét kinyilatkoztassa nekik és minden nemzetnek. Ismét az Ő tanúi lesznek, még akkor is, ha – amint az Úr elmagyarázza – ehhez a célhoz hozzájárultak bűneik is, amelyek az Ő irgalmának és szeretetének megnyilvánulását kényszerítették ki.

Jézus tanúi

Az Evangéliumi Korszakban Isten dicsőségének fénye egészen más módon nyilvánult meg. Amikor Jézus () azt mondta: „Ti vagytok a világ világossága”, tanítványaihoz szólt (Máté 5:14). Gyorsan véget ért az az időszak, amelynek során Isten csodálatos módon megnyilvánította kezét a kiválasztott nép védelmében és megáldásában, valamint ellenségeik megbüntetésében. Alig néhány év múlva Isten szimbolikus népe meghallotta volna azokat a végzetes szavakat: „A ti házatok elhagyatottá válik” (Máté 23:38). Ezután Isten fénye más csatornákon keresztül és más eszközökkel ragyogott volna.

Ebben az új rendben Jézus volt a Vezér, a Parancsnok, az Előfutár. Magáról kijelentette: „Én vagyok a világ világossága.” (János 8:12). Jézus tudta, hogy ő személyesen nem marad a világon, és hogy az Isten által rá bízott munkát képviselői – követei – fogják folytatni. A Jelenések könyve 20:4-ben úgy említi őket, mint azokat, akiket „Jézus tanúságtétele és Isten igéje miatt lefejeztek”.

Ez a megfogalmazás a vértanúságot, vagyis az élet feláldozását Jézus és Isten igéjének szolgálatában írja le. Az Evangéliumi Korban a hűség a halálhoz vezet,

és bátorít minket az ígélet: „Légy hűséges a halálig, és adok neked az élet koronáját.” Jelenések könyve 2:10

A korszak kezdetén, és az apostolok élete során is csodák történtek, amelyek Isten dicsőségét mutatták be. Jézus meggyógyította a betegeket és feltámasztotta a halottakat. Az apostolok is ugyanezt tették, de ők maguk meghaltak, és a szemlélőknek nem nyílt lehetőségük arra, hogy ebben a tekintetben Isten beavatkozásának vagy gondviselésének bizonyítékát lássák az életükben. Bár Jézus feltámadt a halálból, a tanítványokon kívül kevesen hittek benne. Pünkösdkor a Szentlélek kiáradt a várakozó tanítványokra, de ellenségeik nem voltak hajlandók elfogadni azt, amit láttak és hallottak, mint Isten beavatkozásának bizonyítékát ügyeikbe. Ehelyett azzal vádolták a tanítványokat, hogy részegeek.

Nem sokkal azután, hogy az apostolok elaludtak a halálban, az isteni védelem és szeretet minden csodás megnyilvánulása megszűnt, és az Úr népe azóta az idők során arra hívott fel, hogy teljes mértékben a hit alapján járjon. Jézus tanúi lettek, nem azért, mert az isteni kegyelem csodás módon megnyilvánult volna irántuk, hanem azért, mert hűségesen hirdették a „Krisztus evangéliumát”, amely – ahogy Pál kijelenti – „Isten üdvösségre vezető ereje”. Róma 1:16

Jézus az a megbízatást adta nekik, hogy az evangélium hirdetésével legyenek tanúi az egész világon. (Máté 28:19; Apostolok Cselekedetei 1:8). A múlt korszakokban, amikor az Úr népét tanúinak hívták, az azért volt, mert Isten dicsőségét az általuk átélt csodás események révén nyilvánította ki. Az

Evangéliumi Korban azok, akik Jézusról tanúskodnak, azt az emberi üdvösségre vonatkozó csodálatos terv hirdetésével teszik, amelynek végrehajtására Jézust küldték a világba. Ezen evangélium hirdetése során nemcsak Jézus feltámadásának hatalmas csodájáról beszélnek, hanem azok feltámadásának csodájáról is, akik vele együtt fognak élni és uralkodni.

Ezenkívül a teljes evangéliumi üzenet felszólít arra, hogy hirdessék azt a nagy jövőbeli csodát, amely szükséges lesz az összes halott felébresztéséhez, valamint az önkéntesek és engedelmesek helyreállításához, hogy a földön emberi lényekként teljes tökéletességben élhessenek. E csodákkal kapcsolatos tények hirdetése során Jézus tanúit megerősíti az a tudásuk, hogy mi történt a múltban. Tudják, hogy az az Isten, aki kiszabadította Izráelt Egyiptomból, aki biztonságban kísérte őket át a Vörös-tengeren és a Jordán folyón, hogy győzelmet arassanak Kánaánban, aki angyalt küldött és egy éjszaka alatt megsemmisítette az asszír sereget, és aki megmentette a három zsidót a tüzes kemencéből, bőven képes betartani minden jó ígéretét, amely az egész emberiség büntől és haláltól való megszabadítására vonatkozik.

Ezek közül a Jézusról tanúskodók közül csupán kevesen látták őt valójában, de hisznek azoknak a tanúságtételében, akik megerősítik, hogy feltámadt a halálból. Hisznek továbbá Pál tanúságtételében is, és hirdetik azt, miszerint amikor Jézus feltámadt a halálból, magasan felmagasztaltatott az angyalok, a fejedelemségek és a hatalmasságok fölé, valamint

minden megnevezett név fölé, a Magasságos Felség jobbjára. (Efézus 1:18–23). Elfogadják és hirdetik Pál további bizonyosságát is, amely kijelenti, hogy végül „minden térd meghajoljon, ... és minden nyelv vallja be, hogy Jézus Krisztus az Úr, az Atya Isten dicsőségére.” Filippi 2:9–11

Ezek a Jézusról szóló tanúk örömmel foglalják el ezt a helyet, mint az Ő követői, Isten tervében, mert örömmel engedelmeskednek az isteni parancsnak, hogy tiszteljék a Fiút, ahogyan az Atyát is tisztelik. Valóban, tudatában vannak annak, hogy egyáltalán nem tudják tisztelni az Atyát, hacsak nem a Fiún keresztül teszik ezt. (János 5:23). Tudják, hogy a feltámadt és dicsőített Jézus tisztelete és imádata, valamint az, hogy tanúi legyenek, nem csökkenti Isten dicsőségét, mert tisztában vannak azzal, hogy az Atya hatalma emelte fel Fiát erre a magas pozícióra, saját jobbjára.

„Jézus tanúiként és Isten igéjének hirdetőiként” ezek az emberek dicsőítő énekkel az ajkukon indulnak útnak – dicsőítve Istent azért a szeretetért, amellyel Jézust küldte a világ Megváltójának és Üdvözítőjének. Dicsérik Isten isteni bölcsességét, amely ilyen szeretetteljes üdvösségi tervet alkotott, és igazságosságát, amely – bár nem tudta felmenteni a bűnösöket – gondoskodott arról, hogy a Megváltó vére lemoshassa bűneiket. Dicsérik Isten hatalmát, amely által dicsőséges tervének minden részletét végrehajtja és biztosítja.

Ezek az emberek nem járkálnak körbe-körbe, és nem kiabálják érzelmesen: „Dicsérjétek az Urat!”

Ugyanakkor dicsérik és tisztelik Istent azzal, hogy ismertetik az Ő szeretetteljes tervét, amelynek középpontjában Krisztus Jézus, a Megváltó áll. Örülnek annak, hogy Isten Szentlelke felhatalmazta őket arra, hogy Jézus tanúi legyenek. Örülnek annak, hogy felhatalmazást kaptak arra, hogy elmagyarázzák Isten tervét azok számára, akiket meghívtak, hogy Jézussal együtt örökösök legyenek az Ő királyságának szellemi szakaszában, valamint hogy hirdessék az egész emberiség számára a „helyreállítás” dicsőséges reményét Krisztus ezeréves uralkodása alatt.

A világ nem tért meg

Ez a dicsőséges bizonyágtétel, amelyet Jézus tanúi az idők során adtak, nem térítette meg a világot, és most sem fogja megtéríteni. Nem ez volt Isten terve – az Ő akarata az volt, hogy e tanúságtétel legfőbb eredménye azok elérésének és fejlődésének legyen, akik csatlakoznak ehhez a különleges osztályhoz, és méltónak bizonyulnak arra, hogy Krisztussal éljenek és uralkodjanak.

Mellesleg mások is hallották, és bizonyos mértékben áldást nyertek. Így bizonyos mértékben felkészültek az ország áldásaira, amelyek az ezeréves királyság idején elérik a világot. Több millióan hallották még az üzenetet, de nem fordítottak rá figyelmet – mégis tanúságtétel volt ez még számukra is. Jézus azt mondta, hogy „ezt az evangéliumot az egész világon hirdetni fogják, bizonyásgul minden népnek; és akkor eljön a vég [az Evangéliumi Korszak vége].” Máté 24:14

Jézus az egyes tanúit a sötétben ragyogó gyertyákhoz hasonlította. Tudjuk, hogy a gyertya fénye nem hatol messzire a sötétségbe. Csak azoknak hasznos, akik közel vannak hozzá. Hasonlóképpen az evangélium fénye, amely Jézus tanúin keresztül ragyog, útmutatás és nagy áldás azok számára, akik hitük és odaadásuk révén közel kerülnek hozzá és az Úrhoz, akit képvisel, de a külvilág csak egy homályos pislákolást lát.

Valaki azt mondta, hogy az evangélium fénye, ahogyan Jézus tanúin keresztül ragyog, olyan, mint egy világítótorony az óceán partján – nem azért van ott, hogy megvilágítsa az óceánt, hanem hogy útmutatást nyújtson a tengerészeknek. Így az igazság nem világította meg a világot az Evangéliumi Korszakban, bár ez volt az egyetlen fény a világon. Ez a fény azonban útmutató volt az Úr saját népének, lehetővé téve számukra, hogy megtalálják és bejárják azt a „keskeny utat”, amely „dicsőséghez, tisztességhez és halhatatlansághoz” vezet. Róma 2:7

„Mint a Nap”

Jézus jelen korszakbeli tanúi révén az evangéliumot hirdetik, amíg el nem jön „a vég” – a korszak vége. Jézus példázata a búzáról és a konkolyról szintén a korszak végéről szól. Jézus tanúit ebben a példázatban „az ország gyermekeinek” nevezik, és amikor az aratás munkája teljesen befejeződik, ezek az „ország gyermekei” úgy fogják ragyogni, „mint a nap az Atyjuk országában”. Máté 13:38, 43

Ez a napként való ragyogás Jézussal lesz összekapcsolva, az előre meghirdetett „igazságosság

Napjával”, aki „gyógyulással a szárnyain” fog felkelni, hogy megvilágítsa és megáldja az egész emberiséget. (Malakiás 4:2). Jézus tanúi együtt, mint diadalmas egyház, részesei lesznek ennek az „igazságosság napjának”, és Jézussal együtt elérik, hogy Isten dicsőségének ismerete betöltse az egész földet, „ahogy a vizek borítják a tengert”. Ézsaiás 11:9; 40:5

Így látjuk, hogy amikor Jézus azt a maroknyi tanítványnak, akiknek a Hegyi Beszédet hirdette, azt mondta: „Ti vagytok a világ világossága”, arra utalt, hogy végső soron ők sokkal többek lesznek, mint pusztán a világban lévő „világosság”. Eddig éppen ez utóbbi, korlátozott módon engedték ragyogni a fényüket. Ez nem a részükről hiányzó buzgalomnak vagy lelkesedésnek volt köszönhető, hanem az emberi korlátoknak.

Ahogy Jézus elmagyarázta, e világ sötétsége gyűlöli a világosságot, és ezért azok, akik a sötétségben élnek, általában elfordulnak a világosságtól, még akkor is, ha meglátják azt. Ennek nagy részben a Sátán a felelőse. E világ istene lévén elvakította a hitetlenek elméjét, „hogy ne lássák az evangélium világosságát, amely Krisztus dicsőségét mutatja be, aki Isten képmása.” 2 Korinthus 4:4

Amikor az „igazságosság Napja” felkel „gyógyulással a szárnyai alatt”, és az „Isten országának gyermekei” vele együtt ragyognak, Sátánt megkötozik, hogy „többé ne tudjon megtéveszteni a nemzeteket”. (Jelenések könyve 20:1–3). Miután a „sötétség” uralkodóját (Efézus 6:12) így megakadályozzák abban, hogy zavarja a dicsőséges „Nap” fényének

ragyogását, az egész világnak teljes lehetősége lesz megismerni Jehovát, az igaz Istent, és szeretett Fiát, aki értük halt meg, hogy ők élhessenek. Akkor mindenki számára tanúságot tesznek arról a nagy igazságról, hogy Jézus magát adta váltsággul mindenkiért. 1 Timóteus 2:4–6

Az egész emberiség megvilágosításának munkája ezer évet fog igénybe venni, Krisztus királyságának ezer évét. Először is, az élő nemzedéknek megadatik majd a Zefánia próféta által említett „tisztá nyelv”. (Zefánia 3:8,9). Ez közvetlenül azután fog bekövetkezni, hogy „[Isten] féltékenységének tüze” elpusztította a szimbolikus földet – annak jelenlegi gonosz rendszereit – abban a nagy „nyomorúság idejében, amilyen még nem volt, mióta nemzetek vannak”. Dániel 12:1

Sokan, akik átmennek ezen a „tűzön”, egyáltalán nem ismerik az igaz Istent, ezért szükséges, hogy megkapják a tiszta igazságüzenetet, hogy lehetőségük legyen megismerni és megfelelően szolgálni Istent, „egyetértésben”. Ez azonban csak a kezdet lesz. Ezután bekövetkezik a sok milliárd elhunyt ember felébredése. Ahogy ezeknek az embereknek minden generációja meghallja az Úr hangját, amely a sírból hívja őket, nekik is szükségük lesz a megvilágosodásra. Így tehát, bár a „Nap” az egész évezred alatt ragyogni fog, csak a végéhez közeledve fog teljesen eltűnni a bűn és a halál hosszú éjszakájának sötétsége az emberek elméjéből.

Zakariás próféta gyönyörű példával illusztrálja ezt. Krisztus ezeréves uralkodásáról – arról az időszakról,

amely alatt az „igazságosság Napja” ragyogni fog – úgy beszél, mint egy „napról”. Azt mondja: „Ez egy egyedülálló nap lesz – egy nap, amelyet csak az Úr ismer –, amelyen nincs különbség nappal és éjszaka között. Amikor este lesz, fény lesz.” Zakariás 14:7

„Azon a napon” – folytatja a próféta – „élő vizek fognak kiáradni Jeruzsálemből.” (Zakariás 14:8). A Jelenések könyve 22:1–2 szerint ez a „folyó” „Isten és a Bárány trónjából” áramlik. A folyó mindkét oldalán áll a szimbolikus „életfa”, amely minden szükséges, életet adó gyümölcsöt terem, és „a fa levelei” „a nemzetek gyógyítására” szolgálnak. Akkor fogja a „Szentlélek és a menyasszony” azt mondani: „Gyertek! ... igyatok az élet vizéből ingyen.” Jelenések könyve 22:17

Így tehát ebben a gyönyörű szimbólumkombinációban ábrázolódik Jézus jelenlegi tanúinak jövőbeli munkája. Jelenleg az üzenetünk mindazok számára, akik teljes szívből hisznek, az, hogy vegyék fel a keresztyüket, és kövessék Jézust a halálba. Amikor befejeződik ennek a hűséges osztálynak – Krisztusnak, a fejnek és a testnek – a kiválasztása, és az Isten tervére vonatkozó fény az egész emberiség számára kinyilatkoztatódik, a meghívás mindenki számára szól majd: „Gyertek! ... vegyétek az élet vizét ingyen.”